

ὅτι θεία τις φωνή τὴν ἐνέπνεε, τοῦθ' ὁπερ ἐθαύμαζε τὸν Μολλᾶν.

Αἰφνης ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ Τζελλᾶλ-Βένης.

Ὁ νεανίας ἦτο ὡχρὸς· τὸ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐνδυμα μὲ τὰς λαμπρὰς χρυσᾶς παρυφὰς τοῦ ἐπηύξανε τὴν λαμπρότητα τοῦ ἄρρενωποῦ κάλλους του. Ἰδὼν τὸν πατέρα του ἔκλινε ταπεινότατα, ἐν δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς του ἀνεγίνωσκετο βαθύτατον σέβας καὶ εἰλικρινεστάτη μετάνοια.

Ὁ Ῥεσιδ-Μολλᾶς ἐξεπλάγη ὅτε τὸν εἶδεν, ἀλλ' ἠρώτησε μειλίχως·

— Τί ἦλθες νὰ κάμῃς ἐδῶ ;

Ὁ Τζελλᾶλ-Βένης ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ γέροντος.

— Νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν συγχώρησίν σας, πάτερ μου, εἶπεν. Ἦδη πρὸ πολλοῦ περιφερόμαι περὶ τὴν θύραν σας καὶ τὴν εὐρον ἀνοικτὴν εἰς τοὺς δυστυχεῖς τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξαδέλφης μου ἐκλείοντο πρὸς τὴν ἐλπίδα. Ἐτόλμησα νὰ κάμω ὅ,τι ἡ φρόνησις μοι εἶχεν ἀπαγορεύσει, καὶ εἰσῆλθον ἵνα ἀπαλλάξω αὐτὴν περαιτέρω φροντίδων... Ἐγενόμην ἤδη αἷτιος πολλῶν δακρύων, δὲν θέλω νὰ προξενήσω καὶ ἄλλα τοῦ λοιποῦ· ἤκουσα ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε παρ' ἐμοῦ, Μολλᾶ-ῤεσιδ, προσέβητο ὁ Τζελλᾶλ ἐγειρόμενος· θέλετε τὸ ξίφος μου, ἰδοὺ αὐτό... Χάριν ἀναπαύσεως ταύτης, εἶπε δεικνύων τὴν Ἀζιβέ, ἥτις ἐξηκολούθει νὰ μένῃ πρηνής... Ἐτι δὲ καὶ διὰ νὰ λησμονήσητε, πάτερ, τὰ παρκαπτώματά μου, κάμνω τὴν θυσίαν ταύτην.

Ὁ Τζελλᾶλ-Βένης προσήνεγκε τὸ ξίφος εἰς τὸν πατέρα του, ἀλλ' οὗτος δὲν ἠπλώσε τὴν χεῖρα ἵνα λάβῃ αὐτό. Ἐβλεπε συγκεκινημένος τὰ προσφιλεῖ ἐκεῖνα τέκνα ἱκετεύοντα αὐτόν, εἶτα δὲ προσεῖλκεν εἰς ἑαυτὸν ἀμφοτέρους καὶ τοὺς ἐσφιγξεν ὁμοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας του, ἐν ᾧ ἡ ψυχὴ του ἀνυψουμένη πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀνέπεμπε τῷ Θεῷ ὅλην τὴν εὐγνωμοσύνην του.

— Εὐλογημένη ἡ ἡμέρα αὕτη, ἦν μοι ἐπιτρέπεται ἔτι νὰ ἶδω ! Σὲ συγχωρῶ, τέκνον μου, ὅπως ἡ Ἀζιβέ, ἀνεπιφυλάκτως καὶ διὰ παντός ! Μένε ἀνδρεῖος ἀξιωματικός καὶ ὑπηρετεῖ τῷ Θεῷ ὑπὸ τὰς σημαίας τῆς πατρίδος σου !... Σὲ εὐλογῶ, κόρη μου, ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἀποτεινόμενος εἰς τὴν ἀνεψιάν του, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν τὴν εὐτυχίαν της, — σὺ μὲ ἐδείξας τὴν ὁδὸν τῆς εὐσπλαγχνίας. Ἐνώσας δὲ τὰς χεῖρας τῶν δύο νέων, οἵτινες ἦσαν τόσον συγκεκινημένοι ὅσον αὐτός,

— Τζελλᾶλ, εἶπε, σοὶ ἐμπιστεύομαι τὸ μέλλον τῆς Ἀζιβέ. Ἡ καρδία της, ἡ ψυχὴ της, τὸ σῶμά της, ὅλη σοὶ ἀνήκει ἀποκλειστικῶς. Εἰς ἀντάλλαγμα δὸς καὶ σὺ αὐτῇ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν προστασίαν σου. Ἡ γυνὴ εἶναι πλάσμα εὐθραυσον καὶ εὐκαμπτον καὶ ὁμοιάζει τὸν κισσόν, ὅστις δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ μόνος καὶ ἄνευ τοῦ δένδρου, περὶ τὸ ὅποιον ἐλίσσεται. Πρέπει λοιπὸν νὰ εὕρῃ τὴν δύναμιν καὶ ὑποστήριξιν ἐν τῷ ἀνδρί, εἰς ὃν ἀφοσιούται. Κά-

με ὥστε νὰ σὲ σέβηται καὶ νὰ σὲ ἀγαπᾷ. Προστάτευσον αὐτὴν καὶ θὰ σὲ σέβηται. Ἐνθυμοῦ τοῦτο καλῶς, Τζελλᾶλ. Ὅτι ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ, ἐκεῖνον μόνον τὸν ὅποιον σέβεται !

— Προσφιλὴς μοι Ἀζιβέ, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός, σφίγγων τὴν μικρὰν χεῖρα, ἣν ὁ πατήρ του εἶχεν ἐμβάλει εἰς τὴν ἰδικὴν του, θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι δυνατόν ἵνα σὲ καταστήσω εὐτυχῇ... Μὴ φοβοῦ νὰ ἐμπιστεύῃς τὴν ζωὴν σου εἰς τὴν ἐμήν. Ἐμπειρότερος τοῦ ἀδελφοῦ μου, γινώσκω πάντας τοὺς σκοπέλους, καὶ θὰ δύναμαι νὰ σὲ προφυλάττω.

— Σὲ πιστεύω... σὲ ἀγαπῶ, ἐπανέλαβε μετὰ δειλίας ἡ Ἀζιβέ ταπεινοῦσα τοὺς γλυκεῖς ὀφθαλμούς της, λάμποντας ἐκ χαρᾶς. Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀπέλθω εἰς τὸ χαρέμιον, διότι ἀνυπομονῶ ν' ἀναγγεῖλω τὴν χαροποιὰν εἶδῃσιν ὅτι ὁ Μολλᾶ-Ῥεσιδ ἀνεῦρε τὸν υἱόν του.

Ταῦτα δ' εἰπούσα ἡ νεᾶνις ἀπῆλθε δρομαίως.

Ἡ καρδία της, εἰς ἣν ἡ χαρὰ δὲν εἶχεν ἔτι εἰσέλθει, ἐκλονεῖτο ἐν τῇ ἀφίξει τῆς ξένης ταύτης... Ἡ λύπη καὶ ἡ χαρὰ ἔχουσιν ἐνίοτε τὸ αὐτὸ βάρος καὶ ἀποβαίνουσιν ἐξίσου δυσβάστακτα.

ΙΘ'

Μετὰ τὸ Βαϊράμιον ἔρχεται τὸ Ῥαμαζάνιον, ἐπάγον μεθ' ἐκτουτὸ τὰς χαρμοσύνης ἑορτᾶς του.

Ὁ σουλτάνος ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ νὰ κάμῃ τὴν πρώτην δέησίν του ἐν τῷ τεμένει τοῦ Σουλτάν Ἀχμέτ, ὅπου πάντες οἱ ἐν τέλει καὶ ἀξιωμασι τοῦ κράτους γίνονται ἔπειτα δεκτοὶ ἵνα φιλήσωσι τὸ κράσπεδόν του (ἐτέκ).

Αὕτη δ' ἡ συνήθεια, ἥτις χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως τοῦ Ὁσμάν, τοῦ πρώτου τῶν σουλτάνων, ἐτελεῖτο ἐν τῷ τεμένει ἐν ᾧ ὁ παδισάχ ἐπορεύετο ἵνα δεηθῇ τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τινων ἐτῶν τὸ ἔθιμον τοῦτο τελεῖται ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Δολμά-Βαχτσέ, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ. Ἐν ἔτει ὅμως 1861 τὸ Βαϊράμιον ἐτελεῖτο ἔτι μεθ' ὅλης τῆς πομπῆς, ἥτις συνοδεύει τὴν ἑορτὴν ταύτην τοῦ Ἰσλαμισμού, καὶ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἴσως ἀσμένως θέλουσιν ἀναγνώσει περιγραφὴν, εἰκονίζουσαν πιστῶς τὰ ὀθωμανικὰ ἥθη, ἅτινα βαθμηδὸν ἐκλείπουσιν.

Ἡ αὐγὴ εἶχεν ἀνατεῖλει περιβεβλημένη μανδύαν πορφυροῦν, ἀναγγέλλουσα μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν λαμπρῶν ἡμερῶν, ἃς ἡ Ἀνατολὴ τόσον ἀφειδῶς ἐπιδιδάσκει.

Ἐν τῇ ἀπεράντῳ πλατείᾳ τοῦ Σουλτάν Ἀχμέτ τάγματα ἐλθόντα κατετάχθησαν, κοσμοῦντα οὕτω τὰς τέσσαρας πλευρὰς αὐτῆς διὰ συμμετρικῆς ταινίας στολῶν. Αἱ ἄμαξαι τῶν πασσάδων ἔφθανον, συνοδευόμεναι ὑπὸ ἐφίππων ἀγάδων, φερόντων ἐντὸς θήκης δερματίνης τὴν μακρὰν καπνοσύριγγα — ἥτις ἐπιτρέπεται — καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ κυρίου των.

Ἀμαξίαι τῶν πρέσβων, προπορευομένων αὐτῶν δύο καθάσιδων (κλητήρων) ἐφίππων ἐν μεγάλῃ στολῇ· αἱ ἀπλαῖ ἄμα-

ξαι τῶν ἐθνωτέρων χανουμισσῶν, ἐλθούσαι ἐκένωσαν ἐπὶ τῆς πλατείας πλῆθος ἐπισημοτήτων μετὰ χρυσοκεντήτων ἐνδυμασιῶν, οὐλεμαδῶν μὲ ποδήρεις μανδύας, καὶ γυναικῶν μὲ περικαλλεστάτους φερετζέδες. Ἐχρειάζετο εἰσιτήριον ἵνα διέλθῃ τις ἐκ τῆς πλατείας τοῦ Σουλτάν Ἀχμέτ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ τεμένους, ὅπου ἔμελλε νὰ τελεσθῇ τὸ χειροφίλημα, καὶ οἱ προνομιοῦχοι εἰσῆρχοντο ἐκεῖ διὰ μικρὰς τινας θύρας ῥυθμοῦ Ἀραβικοῦ, διότι διὰ τῆς μεγάλης πύλης μόνον ὁ σουλτάνος καὶ ἡ ἀκολουθία του εἰσέρχονται.

[Ἐπεται συνέχεια]

K.

Ὁ ἔξοχος ἀκαδημαϊκὸς **Xavier Marmier** ἀγαπᾷ νὰ λαμβάνῃ ἐκ τῆς ξένης φιλολογίας ὑποκείμενα διηγήσεων, ἐπίσταται νὰ διαφυλάττῃ ἅπαντα τὸν ἀρχικὸν καὶ ἰδιορρυθμὸν χαρακτῆρα τοῦ πρωτοτύπου. Τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ μικρὰ διήγησις τῆς Χελιδόνας, ἥτις μετ' ἄλλων πολλῶν διηγημάτων μέλλει ἐντὸς μικροῦ νὰ ἐκδοθῇ εἰς τόμον φέροντα τίτλον: *A la ville et à la Campagne*.

Ἡ ΤΥΧΗ ΜΙΑΣ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ

[Σουηδικὸν διήγημα, μετὰφ. Αἰκατερίνης Ζάρκου].

«Ἰδοὺ, αἱ χελιδόνες ἔφυγον», μοι εἶπεν ἡ μικρὰ μου ἐξαδέλφη, κατὰ φθινοπωρινὴν τινα πρωΐαν, καὶ ἡ γλυκεῖα παιδίσκη ἀνέβλεψε μελαγχολικῶς πρὸς τὴν ἐν τῇ ἄκρᾳ τοῦ στεγασματος ἐρημωθεῖσαν φωλεάν.

Ναί, αἱ χελιδόνες ἔφυγον, ἵνα ἐπανέλθωσι μόνον κατὰ τὴν ἀνοιξιν, καὶ ὁμολογῶ ὅτι αἰσθάνομαι θλίψιν διὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν των. Πρῶτον, τοῦτο προαγγέλλει τὸ τέρας τοῦ θέρους, εἶτα δὲν θὰ ἀκούω πλέον ἐν τῷ ἀνωγαίῳ μου, τὴν φαιδρὰν φλυαρίαν, ἥτις μὲ ἐνεθύβιζεν εἰς ῥεμβασμούς. Διότι πρέπει νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ζεύγος χελιδόνων εἶχε κτίσει τὴν καλιάν του εἰς τὸ παρὰθυρον τοῦ μικροῦ μου δωματίου, ἐκεῖ ἀνέθρεψε τὰ νεογνά του, καὶ ἔψαλλε καθ' ἅπασαν τὴν ὥραν τοῦ ἔτους. Εἶχον συνδέσει γνωριμίαν μετὰ τῶν χαριέντων πτηνῶν καὶ εἰμεθα φίλοι. Μετ' ἐμπιστοσύνης ἤρχοντο εἰς τὸ χεῖλος τοῦ παρὰθυρου μου, καὶ μοι διηγούντο τὰς φροντίδας τῆς οἰκίας των, καὶ τὰς περιπετείας των ἐν ταῖς θερμοαῖς Ἡπειροῖς. Μοὶ ἔλεγον πόσα μικρὰ εἶχον ἐν τῇ κατοικίᾳ των, τέλος ἐγίνωσκον ἅπασαν αὐτῶν τὴν ὑπαρξιν, ὅποια διήρχετο μετὰξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

* *

Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἔμαθον διαφόρους ἱστορίας τῶν χελιδόνων, καὶ ἐπειδὴ ἡ μικρὰ μου ἐξαδέλφη θλίβεται ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τῶν ἀγαπητῶν αὐτῆς γειτόνων, τῇ διηγούμεναι χρονικόν τι δι' οὗ βλέπει τις ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ ἔχουσι πόνους καρδίας.

* *

Ἐπὶ τῆς στέγης πύργου παλαιᾶς ἀρχοντίας, παρὰ τινα ὑδρορρόην τελευτῶσαν εἰς κεφαλὴν δράκοντος, ὑψοῦτο φωλεὰ μετὰ τέχνης καὶ στερεότητος κατεσκευασμένη. Ἐκεῖ διέμεναν οἰκογένεια χελιδόνων, ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ καὶ δύο θυγατέρες, τοσοῦτον ἀνόμοιοι πρὸς ἀλλήλας, ὥστε δὲν θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι ἦσαν ἀδελφαί.

Ἡ πρεσβυτέρα ὑπερήφηνος καὶ ὑψηλόφρων ἔβλεπε μετὰ βαιθείας καταφρονήσεως